

COLLIDE

ÜTKÖZŐPÁLYA

BAL KHABRA

PASSION
VALOGATÁS

A lány kitűnő tanuló és nagyratörő tervei vannak. A fiú csak a hokinak él. De amikor az életük ütközőpályára kerül, a kapcsolatuk forrósága még a hokipálya jegét is megolvasztja.

Egy iskolai feladatnak köszönhetően Summer Preston váratlanul ütközőpályán találja magát a hokicsapat kapitányával, Aiden Crawforddal. Summer kénytelen megtalálni a kényes egyensúlyt a sportpszichológusi karrierjéről dédelgetett álmai és e között az átkozott sport (és sportoló) között.

Aiden Crawford egészen addig élvezzi a csapatkapitányi pozícióval járó számtalan előnyt, míg csapatának egy felelőtlen hibája az egész szezont veszélybe nem sodorja. Emiatt az edzője Aident szemeli ki egy pszichológiai kutatás tárgyának. Ez az utolsó dolog, amivel foglalkozni akar, különösen, hogy a kutatást vezető lány úgy néz ki, mint aki a hokiütőjét fegyverként akarja használni – ellene.

Kapcsolatuk nehezen kezdődik, és gyorsan kiderül: mindketten rendkívül könnyen fel tudják idegesíteni a másikat, ráadásul egyikük sem hajlandó veszíteni.

De vajon az ellenségeskedésük valódi küzdelemmé válik, vagy a köztük lévő parázs igazi forró szenvedélybe csaphat át?

PASSION
VALOGATÁS

BAL KHABRA

Bal kanadai író és igazi könyvbarát. Mielőtt úgy döntött, hogy fejest ugrik saját romantikus regényei megírásának mély vizébe, azzal töltötte az idejét, hogy mások könyveiről áradozott a közösségi médiában. Amikor ihletet kap, újabb regények ötleteivel tölti fel jegyzetfüzetét. Szeret a szerelemről olvasni, szerelmes filmeket nézni, és most már ő maga is a szerelemről ír. Leginkább a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” típusú történetek dobogtatják meg a szívét. Beleszeretett az írásba, és reméli, hogy továbbra is megvalósíthatja romantikus írói álmait.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.authorbalkhabra.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Lenyűgöző és magával ragadó! Bal Khabra regénye ugyanannyira erotikus, mint amennyire aranyos, kiemelkedő alkotás! A csalafinta párbeszédék, az olvasót magával ragadó karakterek és a zseniális humor segítségével egy igazán szívmengető történetet kapunk. Az olvasók szurkolni fognak Summernek és Aidennek az első oldaltól kezdve egészen az utolsóig, talán még tovább is.”

Amazon

„Ettől a könyvtől mindent megkaptam, amit vártam! Szuper hokirománc, de váratlan csavarok és fordulatok is bőven vannak benne. Az ellenségből szeretők történetet imádtam, és tökéletesen ki volt dolgozva. Summernek igazi fekete macska hangulata van, Aiden pedig egy tipikus golden retriever. De amikor ők ketten együtt vannak, ott tényleg perzselővé válik a történet!”

Goodreads

„Ez a könyv nálam minden kritériumnak megfelelt. Egyszerűen imádtam a karakterek szarkazmusát és szócsatáit, de az is szuper volt, hogy nemcsak együtt, hanem külön-külön is fejlődtek a főszereplők. A többi karakter is nagyon vicces volt, és alig várom a következő részeket! Mindenképpen érdemes elolvasni!”

Storygraph

**PASSION
VÁLOGATÁS**

BAL KHABRA

COLLIDE

ÜTKÖZŐPÁLYA

— részlet —

1 | SUMMER

PISZTOLYT TART a fejemhez. Legalábbis képletesen. A kérdéses fegyver: a hoki. Akinél a fegyver van: dr. Laura Langston, PhD.

– Hoki? – ismétlem meg. – Azt akarja, hogy a hokiról írjam a pályázatomat?

Langston az elmúlt egy évben a doktori iskolai konzulensem volt, de már azóta dolgozom a szárnyai alatt, hogy elkezdtem a Dalton Egyetemre járni.

Megtestesíti mindazt, ami lenni szeretnék, és minden tudományos dolgozatának megszállott olvasója vagyok. Ő az én celebem, akiért a lehető legidiótább módon rajongok. A sportpszichológiából szerzett doktori címével, számtalan publikált cikkével, valamint az olimpikonokkal és sportolókkal kapcsolatos tapasztalataival a világ minden táján inspirál embereket.

Egészen addig ennek látod őt, amíg meg nem ismered.

Szokták mondani, hogy *ne találkozz a példaképeiddel*, és ez Laura Langstonra is érvényes. Ő valójában egy feldühödött darázsraj humán megfelelője. Rengeteg olyan profeszor van, aki szemétként bánik a diákjaival, és azt gondolja, hogy a nő oklevelei miatt zsarnokoskodhat felettük, de Langston nem tartozik közéjük. A zsenialitása tagadhatatlan, de lekezelő, elutasító és körülményes, amikor tudja, hogy szükséged van a segítségére.

Szóval, mi a fenéért választottam éppen őt konzulenssemnek? Mert a sikerességi rátája, amely a tanítványainak a Dalton rangos mesterképzésébe való bejutását mutatja, túl jó ahhoz, hogy ne mellette döntsek. Ez az első számú ilyen képzési program a maga nemében egész Észak-Amerikában. Az általa mentorált diákokat garantáltan felveszik. Arról nem is beszélve, hogy ő az egyik döntéshozó, rajta is múlik, hogy ki lesz jogosult az együttműködésre – egy olyan versenyképes programra, amely lehetővé teszi, hogy a csoportunkból egy hallgató kooperáljon a Team USA-val. Nyolcéves korom óta ez a dédelgetett álmom, úgyhogy hajlandó vagyok elszenvedni ezért Langston borzalmas diktatórikus stílusát, amennyiben ez garantálja, hogy hamarosan megszerezhetem a mesterdiplomámat sportpszichológiából.

– El kell kezdened a magad javára fordítani az erőforrásaiddat, Summer! – A szemüvege fölött kinézve méricskél. – Tudom, hogy utálsz a hokit, de ez az utolsó esélyed arra, hogy benyújts egy valamirevaló pályázatot.

Az *utálsz* szó úgy hagyja el a száját, mintha a sportággal szembeni ellenszenvem tisztán kitaláció lenne. Tekintve, hogy Langston azon kevesek közé tartozik, aki tudja, miért tartom magam távol a jégpályától és a rajta korcsolyázó férfiaktól, csak nehezen sikerül megőriznem a nyugalmamat. Merő gonoszság pontosan a hoki mellett elkötelezni engem egy empirikus kutatással, amely meghatározza a jövőm alakulását. Olyan aljasság, amire csak dr. Langston képes.

– De miért pont a hoki? Inkább a focit választom. A kosárlabdát. Akár még a curlinget is. Nem érdekel...

Van egyáltalán a Daltonnak curlingsapata?

– Pontosan. Nem érdekel. Azt akarom, hogy olyasmit csinálj, ami érdekel. Valamit, amihez intenzív érzelmek fűznek. Éppen ezért a hoki.

Utálok, hogy igaza van. Eltekintve az alapvetően baljós természetétől, Langston egy okos nő. Úgy értem, nem vé-

letlenül doktorált, de a tanítványának lenni olyan, mint egy kétélű fegyver.

– De...

Felemeli a kezét: – Semmi mást nem fogok jóváhagyni. Vagy ezt csinálod, vagy elveszíted az esélyedet. A döntés a tiéd.

Mínta az univerzum az ő személyén keresztül akarna *kicseszni* velem. Évek óta keményen dolgozom a célomért az egyetemen csak azért, hogy a végén éppen a hoki legyen a kutatási témám. Micsoda vicc! Ökölbe szorítom a kezem, és küzdök a késztetés ellen, hogy felüvöltsek.

– Ez nem valami sok választási lehetőség, dr. Langston.

– Ha erre nem vagy képes, akkor túlbecsültem a képességeidet, Summer.

Az eddiginél élesebb hangon folytatja.

– Négy olyan diákom van jelenleg, akik ölni is készek lennének a helyedért, de én téged vettelek a szárnyaim alá. Ne akard, hogy megbánjam a döntésemet!

Nem éppen ő döntött úgy, hogy a szárnyai alá vesz. 4,2-es átlagom volt, valamint remek ajánlóleveleim. Nem is beszélve a rendkívül nehéz konzulensi vizsgáról, amelyet tavaly vezetett be csak azért, hogy kiválassza a legjobb pályázókat. Azon a héten ételmérgezést kaptam az egyetemi menzán, de még így is elvonszoltam magam a vizsgára. Az összes többi diáknál jobbnak bizonyultam akkor, úgyhogy átkozott legyenek, ha most elveszik tőlem a helyemet.

– Értem, amit mond, de mint tudja, nem rajongok a hokiért. Jó okom van rá, ha hozzátehetem, és kétlem, hogy a kutatásom ezt figyelembe véve megfelelő lehet.

– Vagy túlteszi magát a félelmén, vagy elveszíti mindazt, amiért eddig dolgozott.

Félelem? Figyelmen kívül kell hagyni az éles szúrást, amit érzek; olyan, mintha megpróbálnék nem törődni a szegycsontomba fúródott golyóval.

– Semmi okom arra, hogy ne a kosárlabdát válasszam. Walker edző boldogan megengedné, hogy együttműködjek valamelyik játékosával.

– Kilner edző már beleegyezett, hogy az egyik tanítványom együtt dolgozzon a játékosaival. A hét végére adja be nekem az elkészült pályázatát, különben elveszíti a helyét, Ms. Preston!

Ezzel utamra bocsát, amit egyértelművé tesz azzal, hogy elfordul tőlem a székében. Ha arra vetemednék, hogy elkövessek egy bűncselekményt, azt hiszem, annak köze lenne dr. Langstonhoz.

– Rendben van, köszönöm – motyogom.

Agresszívan püföli a számítógépét, valószínűleg épp egy másik diák életét teszi pokollá. Elképzelem, ahogy hazamegy, és kihúzza a listájáról a diákok nevét, akiket sikerült megkínoznia napközben. Az én nevem és a vudubaba, amibe gombostűket szurkál, ma a listája élén állhat.

Az elmúlt három évben sikeresen elkerültem mindent, ami a hokival kapcsolatos, csak azért, hogy a következő hónapokban ez álljon a figyelmem középpontjában. Túl kell tennem magam ezen a kicseszésen, és félre kell tennem az ellenszenvemet, amelyet kanadai őseim sportja iránt táplálok magamban.

Minden akaraterőmre szükségem van, hogy megálljam, és kifelé menet ne csapjam be az ajtaját.

– Dühösnek tűnsz.

A hang a folyosóról jön. Donny áll a falnak támaszkodva, kasmírpulóverben, barna szemét rám szegezi.

Elkövettem néhány hibát, mióta bekerültem a Daltonra. Donny Rai az egyik ezek közül. Egy kimerítő, két évig tartó kapcsolat után nincs más választásunk: nap mint nap találkozzunk továbbra is, mert mindketten ugyanolyan diploma megszerzéséért dolgozunk, sőt, ugyanarra a posztgraduális programra jelentkeztünk. Nem érzem, hogy vetélkednénk

egymással, de tudom, hogy Donny ugyanúgy meg akarja nyerni a kooperációs pályázatot, mint én. Felzárkózik mellem.

– Ultimátumot kaptál tőle?

– Pontosan – pillantok rá. – Honnan tudad?

– Egy órája ugyanezt művelte Shannon Lee-vel. Shannon most azon gondolkodik, hogy kiszáll.

Elkerekedik a szemem. Shannon az egyik legokosabb diák az egész egyetemen. A klinikai pszichológiából írt munkáját elküldték bírálatra, és ezzel ő lett a legfiatalabb diák, akinek megjelent egy dolgozata nyomtatásban.

– Ez nevetséges! – rázom meg a fejem, mert átérzem a helyzetét. – Szerencsés vagy, hogy te korán beadad a jelentkezésed. Nekünk többieknek már nem maradt más választásunk, mint hogy teljesítsük ezt az új követelményt.

– Ez csak feltételes elfogadást jelent – vonja meg a vállát.

– Persze, mintha te valaha is hagynád, hogy 4,0 alá menjen a tanulmányi átlagod.

– 4,3 – korigál.

Donny minden évben a tanulmányi lista élén áll, minden elképzelhető klubban és bizottságban benne van. Ő az Ivy League egyetemek plakátarca, így nem meglepő, hogy sikerült bekerülnie ebbe a felkapott programba. Szeretném azt hinni, hogy én is tehetséges vagyok, de a közelébe sem érek.

– Most megbeszélésem lesz. De segíték neked pályázni. Mindketten tudjuk, hogy szükséged lesz a segítségemre.

Ez a mondat sértő, de Donny csak mosolyog, és elindul a találkozója a Dalton Royal Press-szel. Igen, az egyetemi lapnál dolgozik.

Amikor végre betrappolok a kollégiumba, eldőlök a napaliban a kanapén.

– Ha adnék neked egy lapátot, megtennéd, hogy fejbe vágysz vele? – kérdezem Amarától.

– Az attól függ. Fizetsz érte?

Nyögök egyet a díszpárnába, de ő elhúzza a fejem elől.

– Most meg mit művelt?

Amara Evans és én elsőéves korunk óta szobatársak vagyunk. Szerencsémre komoly előnyökkel jár egy műszaki zseni legjobb barátnőjének lenni az egyetemen. A legfontosabb az, hogy neki köszönhetően én is beköltözhettem az Iona Házba. Ez az egyetlen olyan diákszálló, ahol két hálósobás és két fürdőszobás lakrészek vannak. Még mindig szűkös, persze, de bármi jobb annál, mint közös fürdőszobán osztozni másokkal, mert akkor folyton a lábomba veszélye fenyeget.

– Arra kényszerít, hogy a hokival foglalkozzam – mondom neki. Amara kiejti a kezéből a párnát.

– Csak viccelsz! Azt hittem, mindenről tud.

– Tud is! Ezt kapom tőle cserébe azért, hogy megosztom veled a titkaimat.

– Nem találhatnál magadnak másik témavezetőt? Az nem lehet, hogy ő az egyetlen, aki felveheti a diákokat ebbe a programba.

– Senkinek sincsenek olyan sikeres mutatói, mint neki. Mintha manipulálná a felvételit, vagy valami ilyesmi. De talán igaza van. Félre kellene tennem a *félelmeimet*.

Amara levegő után kapkod.

– Ezt nem mondhatta komolyan!

– Ó, dehogynem – sóhajtok és felülök. – Hogyhogy ilyen korán visszajöttél?

– Nem akartam azzal tölteni az első napomat, hogy az előadóteremben üldögélek egy csomó izzadt pasival.

Informatika szakon tanulni azt jelenti Amara számára, hogy a csoportja kilencven százalékban pasikból áll. Ő más-hoz van hozzászokva: ötgyermekes családból származik, és mivel ő a középső, azt állítja, hogy sohasem volt egy nyugodt pillanata. Abban a képtelen helyzetben volt otthon, hogy egyszerre kellett nővérnek és húgnak lennie, egyidejűleg megbirkóznia a tinédzserkori hormonokkal és a kamaszko-

ri dühkitörésekkel. Nemigen tudok azonosulni ezzel, mivel nekem ikerhúgaim vannak, akik akkor születtek, amikor én már jóval idősebb voltam.

– Elmész ma este a buliba? – kérdezi. Rémalomnak hangzik, hogy több száz részeg diákszövetségi srác vegyen körül.

– Túl sok dolgom van.

Elkeseredett pillantása elárulja, hogy mindjárt kioktatásban lesz részem.

– Az előző félévben azt mondtad, hogy lazítani fogsz, és kiélvezed a végzős évedet. Azt ígérted, hogy többet fogsz eljárni itthonról, Summer. Ha muszáj, akkor magammal rángatlak.

Tényleg ezt mondtam. A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy ez az után történt, hogy elsírtam magam egy különösen nehéz feladat miatt, amelyen Donny maximális pontszámot ért el. Ekkor megfogadtam, hogy kilazulok, mert attól, hogy görcsösen csak a tanulásra koncentrálok, nem javulnak a jegyeim.

Félénk pillantást vetek rá.

– De el kell kezdenem dolgozni a pályázaton, és olvasni-valóm is van bőven.

– Rendben – fúj egy nagyot. – Akkor majd elmegyek Cassie-vel, de meg kell ígérned, hogy tartasz szünetet közben.

– Megígérem. Még futni is elmegyek később.

Amara rosszállóan ingatja a fejét.

– Ez nem pont az a fajta szünet, amire gondoltam, de bármit elfogadok, ha ez azt jelenti, hogy kimozdulsz a négy fal közül.

2 | AIDEN

A LÁNY ENGEM FIGYEL, miközben még alszom.

Az álmom utolsó maradványainak eltűnésével tudatára ébredek a környezetemnek. Vagy élvezi a látványt, amiért nem is hibáztathatom, vagy azt tervezi, hogy letépi a bőrrömet, és később azt fogja viselni.

Ez utóbbi tűnik valószínűbbnek, mert tegnap este rajta fekvé aludtam el. A házunkban rendezett bulin egy kissé elszabadultak a dolgok. A *kissé* itt azt jelenti, hogy nagyon. Ha a Dalton Egyetem balszélsője és az egyik legjobb barátom, Dylan Donovan szervez bulit, akkor annak törvényszerűen tombolásba kell fulladnia. Főleg azért, mert úgy döntöttem, hogy ez alkalommal nem fogom játszani a rendfenntartó szerepét. Épp akkor jöttünk vissza a szünetről, így ez volt az egyetlen alkalom, amikor megengedtem magamnak, hogy igyak, mielőtt újraindul a szezon, és nem tudom, mennyire fogom megbánni ezt a döntést, amíg nem látom az utóhatásokat.

A szemem kinyitása pedig azt jelenti, hogy szembesülnöm kell ezekkel.

Tegnap este Aleena, egy szexi, vörös hajú csaj kiválasztott magának a tömegből, hogy tequilázzunk együtt, és egykettőre a szobámban találtuk magunkat, meztelenül fekvé egymáson. Igaz, hogy ez nem tartott sokáig, mert a komoly kialvatlanság létezik, és én vagyok a legújabb áldozata.

Mindennap edzek, miközben teljes óraszámot teljesítek az egyetemen, és amikor nem ezzel a kettővel foglalkozom, olyankor próbálom távol tartani a srácokat a bajtól. Szóval, miközben lefektettem Aleenát az ágyamra, és végigcsókoltam a hasát, teljesen kiütöttem magam. Kínos lett volna, ha eszméletemnél vagyok, de az alvás annyira jólesett, hogy végül is nincs okom panaszsra.

– Jó reggelt!

Kinyújtom a karjaimat, és a fejem alá teszem, kinyitom a szemem, és pontosan azt látom, amire számítottam. Vörös hajkorona terül szét a mellkasomon. Telt, duzzadt ajkak csipődnek a fehér fogak közé.

– Jól aludtál? – kérdezi. – Remélem, nem csak lustálkodni akarsz ma reggel.

Bárki mást kasztrált volna ez a megjegyzés, de engem nem. Nem, amikor gyakorlatilag minden lány tudja az egyetemen, hogy a *lusta* jelző és *Aiden Crawford* sohasem szerepelnek együtt egy mondatban. Ez csak egyszeri, kivételes alkalom volt. Elsőtétülő kék szeméből ítélve Aleena tudta, hogy jóvá fogom tenni. Elnevettem magam.

– Igazából remekül aludtam.

– Hát, ha már ébren vagy... – Vörös körmével végigsimítja a mellkasomat. – Jól is kezdhetjük a napot.

Milyen házigazda lennék, ha visszautasítanám ezt az ajánlatot? Amikor a keze lejjebb vándorol, átfordítom a testét, és igyekszem jóvátenni a tegnapi estét.

Mire Aleena végez a zuhanyzással, én már odalent vagyok, és reggelit készítek. Kiderült, hogy a nők nagy rajongói a forró fürdőnek, és én vagyok az egyetlen gőzkabin büszke tulajdonosa ebben az épületben. Jogosan, mert a nagyszüleim megvették a házat, amikor felvettek a Daltonra. De ez nem akadályozta meg Kian Ishidát, a csapat jobbszélsőjét és lakótársunkat abban, hogy foggal-körömmel harcoljon velem érte. Az, hogy én lettem a csapatkapitány, mindig segített

megnyernem a vitákat. Kian most a folyosó túlsó végén lakik. Hangos zenét hallgat, és folyamatosan dörömböl a hálószobám ajtaján.

Megkínálom Aleenát reggelivel, de ő csak a fejét rázza válaszul, mielőtt kisétál a bejárati ajtón. Mosolygok magamban. Nincs is jobb, mint egy egyéjszakás kaland, amely után a partnered meg sem próbál barátnővé előlépni.

Eli felhúzott szemöldökkel figyel.

– Ez az első alkalom.

– Hogy érted ezt?

– Már elmúlt tíz óra. Még sohasem akadt olyan lány, aki ilyen sokáig itt maradt volna nálad. Végre megtaláltad az igazit? – kerekedik el a szeme a mosolyától, amit a legszívesebben letörölnék az arcáról.

– Tegnap este bealudtam, mielőtt bármit is csinálhattunk volna. Így volt helyes.

– Milyen lovagias tőled – mondja fanyarul. – Kimerült vagy mostanában. Nem kellene visszavenned a tempóból?

Most én nevetek. Elias Westbrook, vagyis Eli, ahogy mindenki ismeri, és én már pelenkás korunk óta ismerjük egymást. Az aggodalmaskodása nem irritál annyira, mint másokat, mert tudom, hogy alaposan meggondolja, mit mond, és tényleg itt az ideje visszavennem az edzésekből és a tanulásból, ha ő úgy látja.

– Jól vagyok. Eddig is kibírtam, mit számít még az a néhány hónap?

Úgy tűnik, nem tetszik neki ez a válasz, bár csak bólogat, és közben tojásokat rakosgat egy tányérba.

– Beteg dolog volt ez a buli, srácok.

Egy fiú jelenik meg, akin csak bokszerlós van, a többi ruhadarabja a karján lóg. A kabátján lévő kitűző elárulja, hogy Dylan egyik társa a diákszövetségből.

Dylan az egyetlen közülünk, aki tagja ilyen szervezetnek. A Kappa Sigma Zeta úgy bánik velem, mintha a királyi család

tagja lenne, és bár velünk lakik, simán lehetne egy lakosztálya a Greek Row Házban. De mint állítja, a legkevésbé sem vágyik arra, hogy egy házban lakhasson a „seggnyaló gólyák”-kal.

Bekapok egy kanál zabpelyhet.

– Hol vannak a többiek?

Eli lapozgat a telefonjában, és megmutatja nekem a képernyőt. Egy kép van rajta, amin Kian ájultan fekszik a fűben a kampuszunk főbejáratánál. Mögötte Sir Davis Dalton emlékművét látom összefestékezve. Hunyorítok, abban reménykedve, hogy van erre valamilyen egyszerű magyarázat. Talán csak nagyon ügyesen photoshoppolt valaki.

– Ki tette ezt?

– Benny Tang.

– A Yale-ről? – állok meg az evésben. – Mit kerestett itt?

Az, hogy a Yale-ről átjöttek ide hozzánk, miután alaposan elvertük őket egy meccsen még a téli szünet előtt, a lehető legrosszabb forgatókönyv. Az utolsó dolog, amire emlékszem, mielőtt felmentem volna az emeletre, hogy azt mondtam Dylannek, hogy hamarosan fújja le a bulit. A jelek szerint nem hallgatott rám.

– Talán Dylant kéne megkérdezned. Én nem voltam itt.

Persze, hogy nem volt itt. Ha Eli, az egyetlen másik felelős nem volt itt a bulin, az azt jelenti, hogy a két nagyra nőtt gyerek, Dylan és Kian volt a főnök helyette.

Az egész akkor kezdődött, amikor a múlt félévben elvezítettek egy fogadást, így mi rendezzük a legtöbb bulit az egyetemen. Azokra a bulikra, amiket nem mi szervezünk, nekünk kell biztosítani a piát. Amikor tudomást szereztem erről, mindkettőjüket kispadra ültettem két meccs erejéig.

Mindezek ellenére reménykedem abban, hogy ez az egész csak egy rémálom, és valójában még mindig ágyban vagyok Aleenával.

– És akarom tudni, hogy hol van Dylan? – kérdezem óvatosan.

Amikor Eli ismét felveszi a telefonját, felnyögök. Ő pedig elneveti magát.

– Csak vicceltem, haver. Elájult a nappaliban.

– ÉN VOLTAM.

A helyiségben minden szempár rám szegeződik, és már bánom, hogy valaha is megtanultam beszélni. A fejem továbbra is zakatol, mert az edzőnk edzéssel akart kínozni minket, mielőtt összegyűlünk a médiateremben a kötelező megbeszélésre. A jégpálya ragyogó fehérsége láttán kétszer olyan erősen fáj a fejem, mint eddig. Nem iszom valami gyakran, és a szervezetem mindig emlékeztet rá, nehogy elfelejtsem, milyen az, amikor felöntök a garatra. Így aztán a mai nap sem volt kivétel. Mindent felerősödve hallok, beleértve Kian hangját is. Paranoiásan papol arról, hogy miért hívhatott össze az edzőnk egy megbeszélést. Kian fűfoltokkal a testén ébredt, és még most sem érti, mi történhetett.

Amikor Kilner edző belépett, látszott rajta, hogy dühöng. Sápadt bőre vörösén izzott. Leverte a sapkát a juniorok fejéről, akik azonnal lekuporodtak a hátsó sorba, én pedig megbánom azt a döntésemet, hogy előre ültem. Kian és Dylan is jóval hátrébb voltak nálam, elbújva a kapusaink mögött.

– Egy kibaszott bulit tartottatok, és szétvertétek az egész egyetemem? – kiabálta, és hirtelen minden értelmet nyert. – Ez szerintetek kibaszott vicces volt? Huszonöt éves edzői pályafutásom alatt még sohasem fordult elő, hogy valakik ennyire semmibe vették az egyetem házirendjét!

Ez nem volt teljesen igaz. Biztosan tudom, hogy Brady Winston, az egy évfolyammal fölöttem járó kapitány olyan házibulit rendezett, amiért egyéves eltiltást kapott. A dékán autója eltűnt, az úszócsapat medencéjét tönkretették, és törlték az összes külsős diákot. Szóval, biztos vagyok benne,

hogy a kampusz szétverése és Sir Davis Dalton emlékművének megrongálása nem a legrosszabb dolog, ami az egyetem területén történhetett.

– Amikor a ligában eltöltött évek után edző lettem... – kezdte Kilner, miközben Devon azt mormolta mellettem: *Kezdődik*. – Sohasem gondoltam volna, hogy a végzős játékosaimnak kiselőadást fogok tartani arról, hogy hogyan kell bulit szervezni.

– Edző, a buli...

– Fogd be, Donovan! – förmedt rá Kilner edző. – Történetesen selejtezőt játszunk, és ha nyerünk, bejutunk a Frozen Fourba, ti pedig más egyetem diákjaival buliztok? A felkészülési szakaszban?

– A Yale-esek jöttek ide. Nem nekik kéne elvinniük a balhét? – kérdezte Tyler Sampson, a kapitányhelyettesünk, aki az egyik legokosabb srác a csapatban. Jogi egyetemre készül ahelyett, hogy hoki szupersztár apja nyomdokaiba lépne.

– Nekem nem velük van problémám, hanem veletek, ti idióták! Mindegyikötöket fel kéne függesztenem! – tajtékozott a dühtől Kilner izzadt homlokkal.

– De akkor nem játszhatnánk a Frozen Fourban!

Kian közbeszólása nem sokat javított a helyzeten. Az edző azzal büntette, hogy egy hónapig mosodai szolgálatot kell teljesítenie. Eredetileg csak egy hétről volt szó, de Kian folyamatosan tiltakozott a döntés ellen, márpedig mindenki tudja, hogy ha az edző büntetést szab ki rád, akkor csak egyet tehetsz: befogod a szádat és elfogadod a döntését.

Ezután már senki sem szólt közbe, kivéve azt, amikor én magam nyitottam ki azt a nagy pofámat, hogy magamra vállaljam az egész balhét.

– Hogy érted ezt? – kérdezte az edző, most már szúrós tekintettel bámulva rám. Túl sokszor láttam már tőle ezt az éles pillantást, és eléggé meg kellene ijednem tőle ahhoz, hogy visszaüljek a helyemre, de nem teszem.

– Én vagyok az, aki megszervezte ezt a bulit.

Eli káromkodik ugyan egyet a hátam mögött, de nem mond mást, mert tudja, hogy ha egyszer meghoztam egy döntést, arról senki sem tud lebeszélni. Az edző a szája elé kapja a kezét, és mormog valamit az orra alatt. Valószínűleg azt, hogy mekkora barom vagyok. És ezzel egyet kell értenem.

– Így akarsz játszani, Crawford? Biztos, hogy nem kollektív hiba volt?

Egérutat mutat nekem. Inkább a kétségbeeséstől, mint bármi mástól indítatva, mert ha az intézmény vezetősége híret veszi ennek, akkor szigorúan megbüntetnek. Az egyetlen reményem az, hogy ha kiállok, figyelembe veszik a tanulmányi előmeneteletem és a hokikarrieremet, mielőtt a legsúlyosabb büntetést szabnák ki rám. Én könnyebben megúszhatom ezt az egészet, mint bárki más ebben a csapatban.

– Minden az én hibámból történt. Hagytam, hogy a Yale-esek is részt vegyenek a buliban.

Kilner bólint, és nem tudom nem észrevenni, hogy némi tisztelet suhan át az arcán, mielőtt ismét kiül rá az iménti düh.

– Jelentem a dékának. Ha valakinek más verziója van a történetekről, mint a csapatkapitányának, az most szóljon!

Megváltozik a hangulat a helyiségben, és tudom, hogy a csapat a hátam mögé akar állni, de az arckifejezésem bizonyára azt sugallja nekik, amit remélek, mert ha vonakodva is, de csendben hátradőlnek.

– Akkor mi a fenéért vagytok még mindig itt? – kiabálja az edző, arra készítve minket, hogy távozzunk a helyiségből. Engem azonban visszatart. – Gyere az irodámba, miután lezuhanyoztál!

Az öltözőben most először kísérteties csend támad. Amikor kilépek a zuhany alól, Kian mogorva arccal fogad:

– Kapitány, ezt mégsem kellett volna – mondja bűnbánó tekintettel.

Megtörlöm a hajamat egy törölközővel.

– De igen. Én csesztem el a tegnapi estét. Nem lett volna szabad ennyire elengednem magam.

– Ha ezt a tanulságot vontad le – ül le mellém Eli –, akkor rosszul látod az egész helyzetet. Ami történt, az mindenki hibája, így az enyém is.

Az öltözőben tartózkodók egyetértően mormognak.

– Tudom, hogy ki akartok állni mellettem, de az egyedül rajtam múlik, hogy jó példát mutatok-e, és tegnap este nem így történt. Ez nem az a helyzet, amikor egységesen kell fellépni. A dékán is tud róla, ami azt jelenti, hogy gondoskodni fog arról, hogy mindenki megkapja a büntetését. Akkor annyi ennek a szezonnak! Ha csak én viszem el a balhét, akkor nem lesznek olyan súlyosak a következmények – állítom magabiztosan.

A magabiztosságom azonban egy pillanat alatt elszáll, amint belépek Kilner edző irodájába. Sohasem számít valami izgalmas eseménynek itt lenni, de az edzőm ma különösen mogorva. Az íróasztalánál ül, és az egeret kattogtatja. Amikor végre úgy dönt, hogy hajlandó rám figyelni, int, hogy üljek le. Addig kínozza az egeret, amíg végül a falhoz nem vágja.

Az a padlóra csapódva szétesik. Nyelek egyet. Kilner hátradől a székében, és úgy markolja a stresszlabdáját, hogy az majd szétrobban a kezében.

– Hol jártál a szemeszter vége előtti utolsó pénteken?

A kérdésével sikerül kizökkentenie. Épp most vállaltam magamra egy súlyos fegyelemsértést, és ő még az előző félél miatt idegeskedik? Arra is alig emlékszem, hogy mit vacsoráztam tegnap este, nemhogy arra, hogy mit csináltam két héttel ezelőtt. De aztán bevillan az emlékkép, áttörve a tartós másnaposság okozta homályt.

– Miután vége lett az edzésnek, elindultam a hokisok házába – mondom.

– A fiúkhhoz?

– Igen.

– Bulizni?

Bassza meg! Miért néz rám ilyen dühösen? Az egyetlen dolog, amire emlékszem arról a buliról, az egy csinos szőke csaj volt. Kicsit kicsúszott a kezünkből az irányítás, de bíztam a srácokban, hogy nem lesz semmi baj. Egyedül ezért engedtem meg magamnak a lazítást tegnap este is. Sohasem hazudtam azonban az edzőnek, és nem most fogom elkezdni.

– Igen, egy buliba mentem.

– Szóval azt mondod, hogy egy buliba – mármint egy olyanba, amit ti, fiúk hetente többször is tartotok –, és ezért kihagytad a jótékonyági adománygyűjtést?

A francba! A jótékonyági meccs!

Hogy Kilnert megnyugtassam, mindenkit rávettem, hogy iratkozzon fel, és segítsenek edzeni a jótékonyági meccs előtt a junioroknak. Heti két nap velük megviseli az embert, és az sem segített, hogy épp vizsgaidőszak volt. Szóval ha én nem mentem, akkor senki más sem.

– Azok a gyerekek vártak téged a jégen, és te nem jöttél el. És mi a helyzet az azt megelőző hétvégével? Ugyanaz?

Bólintok. A daltoni bulik sorozata végtelen. Ha egy bulit sem találsz magadnak, az csak azt jelenti, hogy rossz helyen keresgélsz.

Kilner gúnyosan felnevet.

– Lemaradtál arról a mentális egészségmegőrzési programról, amelyet a pszichológiai tanszék kifejezetten a sportolóknak szervezett. A jégkorongcsapat nem jött el, ahogy a foci- és a kosárlabdacsapat sem.

Az igazat megvallva, nemigen figyelek oda az egyetemi eseményekre.

– Miért lenne ez az én hibám?

– Mert ahelyett, hogy ott lettél volna, ahol lenned kellett volna, ti megint bulit rendeztetek, ahol viszont mindannyian

ott voltatok! Tudod, mit fogok lépni, Aiden, ha a játékosaim nem tartják magukat ahhoz, amit vállaltak?

– Kispadra ülteti őket – dűnnyögöm.

– Jó, hogy figyelsz – tombol most már a dühtől. – És tudod, miért hívtalak most ide?

– Mert én szerveztem a tegnapi esti bulit – válaszolom –, és én vagyok a kapitány.

– Szóval tudod, hogy te vagy a kapitány? Azt hittem, ahhoz is túlságosan másnapos vagy, hogy emlékezz rá! – üvöltözik velem.

– Sajnálom, edző – húzom össze magam. – Legközelebb...

– Nem lesz legközelebb! Nem érdekel, hogy a sztárjátékosom vagy, vagy egy Wayne Gretzky, te elsősorban csapatjátékos vagy. – Idegességében nagy levegőt vesz. – A csapatodat kellene vezetned, nem pedig részt vened az idióta játékaikban. Azok a fiúk tisztelnek téged, Aiden. Ha ott vagy egy buliban, akkor ők is követik a példádát. Térj észre, különben nem marad más választásom, mint hogy felfüggesztelek!

Eltorzul az arcom, annyira értetlenül fogadom ezt a hírt.

– Micsoda? Az kizárt dolog! Felfüggesztést az egyetemen...

– Most nem az óráidról beszélünk. A buli miatt folyik a vizsgálat.

Ah, bassza meg! Egyszer azt mondtam, hogy nem tudom, hogy megbántam-e az ivászatot, amíg meg nem tapasztalom az utóhatásait. Nos, most már bánom a legutóbbit. A felfüggesztés van olyan rémes, mint egy keresztszalag-szakadás. Ha ez a hír eljut a ligához, ideküldik az ügynököket, hogy felmérjék, alkalmas vagyok-e a játéokra. Épp most írtam alá az előszerződést a Torontóhoz. Ha most hibáznék, az végzetes lenne a jövőmre nézve.

– Nem függeszthet fel...

Az edző bólint.

– Szerencséd van, mert mielőtt a dékán szabadságra ment, tájékoztatta a bizottságot, hogy felelősségre kell vonni mindenkit, akinek köze van a balhéhoz. Mivel te vállaltad magadra a felelősséget ezért az idiótaságért, a te neved szerepel az első helyen a listán.

Ezért még megölöm a csapattársaimat.

– Ez meg mit jelentsen, edző?

– Azt, hogy választhatok a felfüggesztés és a közösségi szolgálat közül.

Ezt megkönnyebbüléssel hallom.

– Remek. Akkor közösségi szolgálatot fogok végezni. Egyedül fogom lesikálni Sir Davis Dalton szobrának minden egyes négyzetcentiméterét.

Az edző beszédes pillantást vet rám.

– Bármennyire is remeknek érzed ezt a gondolatmenetet, ez korántsem ilyen egyszerű – tájékoztat. – Sok minden beletartozik az elszámolható közösségi szolgálati órákba, és mivel nincs precedensünk, ezt alaposan át kell gondolnom.

– Olyan ez, mint valami letöltendő börtönbüntetés – horkanok fel –, ahonnan jó magaviselet esetén szabadulhatok?

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy fölényeskedj! – figyelmeztet Kilner. – Kénytelen lettem volna a felfüggesztést választani, ha nem jön közbe az a lány.

– Kicsoda? Milyen lány?

3 | SUMMER

BÚZLIK A KÉTSÉGBEESÉS. Vagy talán a hokicsapat öltözője ilyen büdös edzés után. A folyosók visszhangosak, hallom, hogy folyik a zuhanyozóban a víz, miközben Kilner edző irodáját keresem. Most, amikor a kék ajtók hosszú csarnokának útvesztőjében bolyongok, hátránynak bizonyul az, hogy nagy ívben kerülöm a jégpályát, mintha valamilyen fertőző betegség lenne.

Amikor megcsörren mögöttem a telefon, a tekintetem találkozik egy, a dereka körül csak törölközőt viselő, póló nélküli sráccal.

– Summer?

A francba!

– Szia, Kian!

Kínosan érzem magam, de intek neki. Kian Ishida minden egyes pszichológiaórámon ott volt az első évben. Akkor lettünk barátok, amikor összekerültünk egy extra kreditponthoz szemináriumon, amelynek témája az agyi diszfunkciók voltak. Örültem, hogy van valaki, akit ugyanúgy érdekel a sportpszichológia, mint engem, egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy Kian egyébként hokizik. Legnagyobb meglepetésemre azt is megtudtam, hogy ez a kétféle jobbszélső már elsőéves kora óta játszik a Dalton csapatában. Miután ez kiderült róla, a barátságunknak befellegzett. Ha egy óceán

választana el tőle, akkor sem lennék olyan távol a hokitól, mint amennyire szerettem volna. Már attól is felkavarodik a gyomrom, hogy valakit beszélni hallok erről a sportágról.

Kian erre közelebb lép hozzám.

– Küldtem neked üzenetet a beosztásomról. Jössz majd Chunghoz haladó statisztikára?

Láttam az üzenetét, és valóban két közös szemináriumunk is van ebben a félévben. Reméltem, hogy sikerül találnom magamnak egy helyet valahol az előadóterem hátsó részében, hogy elkerüljem őt.

– Igen, és a filozófia is közös Kristiannel.

– Akkor majd órán találkozunk.

A mosolyom mesterkéltséggel, míg az övé őszinte örömet fejez ki.

– Mit keresel itt? Nem gondoltam volna rólad, hogy hokiszurkoló vagy.

– Nem is vagyok az. Kilner edzőhöz jöttem. Tudod, hol van az irodája?

Zavartan pásztázza a folyosót, mielőtt magába fojtana egy mosolyt.

– Mi olyan vicces? – kérdezem óvatosan.

– Semmi – köszörüli meg a torkát. – Az utolsó ajtó jobbra. Találkozunk az órán, Sunny!

Azzal faképnél hagy, még mielőtt értelmezni tudnám az arckifejezését, vagy reagálhatnék a becenévre. Megtalálom Kilner edző ajtaját, bekopogok az átlátszó üveglapon, mire egy nyers hang kiszól:

– Gyere be!

Az ajtó vészjóslóan nyikorog, mintha azt mondaná, hogy meneküljek innen, még mielőtt bajba kerülök. Kilner edző mosolyogva fogad valakinek a társaságában, aki előtte ül, nekem háttal. Frissen zuhanyozhatott, mert nedves a haja. A Dalton logóját látom a meze hátán. Megálllok, azt gondolva, hogy alkalmatlankodom, de az edző int, hogy fáradjak be.

– Foglaljon helyet, Ms. Preston!

A srác nem vesz tudomást rólam, amikor leülök mellé, és én sem foglalkozom vele.

– Laura megkeresett a pályázatával. Úgy tudom, a hokiról szeretné elkészíteni a projektjét.

Szívesebben foglalkoznék a cipője talpára ragadt rágógumival, de ezt mégsem mondhatom.

– Így van. Egy kutatásról lenne szó az egyetemi sportolók-ról és a kiégésről a diplomamunkámhoz – fejtém ki.

– Remek. Akkor ismerkedjen meg Aiden Crawforddal, a hokicsapatunk kapitányával!

Ijedtemben elkerelkedik a szemem. A kapitánnyal? Azt akarják, hogy a *kapitánnyal* végezzek kutatást?

– Ó. Ööö, ez király, de nekem tökéletesen megfelel valaki a harmadik vagy negyedik sorból is. Nem szeretném megzavarni a csapat munkáját.

– Nem fogja zavarni. Különben is, Aidennek szüksége van erre a lehetőségre – állítja az edző. Érzem a hangjából, hogy mennyire feszült. Nyilvánvaló, hogy hevesen vitatkozhattak valamin, mielőtt beléptem ide. Ez megmagyarázná, miért olyan feldúlt mellettem a kapitány.

– *Igaz, Aiden?*

Ezúttal odafordulok felé. Hullámos barna haja van, és a bőre hibátlan. A tekintete találkozik az enyémmel. Olyan az arcéle, hogy akár Amara tűzoltónaptárának egyik modelljével is össze lehetne téveszteni. Mindezek ellenére úgy néz ki, mintha egy faragatlan tuskó lenne.

– Edző, ez az egész csak időpocsékolás. – Mély hangjában alig visszafojtott ingerült feszültség vibrál. – Biztosan van más választási lehetőségem is.

Meglepetés, meglepetés! A hokisokra vonatkozó hipotézisem beigazolódnai látszik.

– A pályázatomban nem időpocsékolás – jelentem ki.

– Neked talán nem – vág vissza a srác anélkül, hogy rám nézne közben. Még ahhoz sem veszi a fáradságot, hogy

a szemembe nézve sértegetsen. Eleve ez a lehető legrosszabb forgatókönyvem, és most még ráadásul vele kell majd foglalkoznom?

– Nézd, semmi szükségem arra, hogy itt üljek, és hallgassam, ahogy bunkóskodsz velem.

Nem sikerül elfojtanom a felszínre törő dühömet. Aiden ekkor megfordul, mélyzöld szeme résnyre szűkül, amikor a tekintete találkozik az enyémmel. Kilner edző azonban közbeavatkozik.

– Jól van, elég volt. Aiden, ne vitatkozz!

– Én ezt nem csinálom, edző! Adománygyűjtést vállalok, és tanítom a gyerekeket hokizni, de ezt nem.

Úgy viselkedik, mintha itt sem lennék. A hisztizése felszítja bennem az indulatot, amelyet már Langston is kiváltott belőlem. Az érzés végigfut a gerincemen.

– Ne gondold, hogy én lelkesedem az ötletért, hogy ezt éppen egy hokijátékoskal kell végigcsinálnom, Clifford!

– Crawford – helyesbít.

– Nem azért vagyok itt, hogy összebékítsek benneteket – sóhajt az edző. – Kiadtam nektek a feladatot. A többit majd kitaláljátok, mint a nagyok.

– De edző...

– Tisztában vagy a következményekkel, Aiden.

Kilner edző szigorú pillantást vet rá. Aiden állkapcsa megfeszül.

– És Ms. Preston, megbeszélheti a professzorával, hogy mással készítse el a tanulmányt. De ön is tudja, hogy a kapitánynál jobb jelöltet keresve sem talál.

Aiden káromkodik az orra alatt, miközben felpattan, hogy távozzon. Csalódottan beletúr a hajába, mielőtt felém fordulna.

– Nézd, sajnálom, de nem tudok segíteni neked ebben. Biztosan találsz valaki mást.

A legkevésbé sem hangzik bocsánatkérően, amit mond.

– Nyilvánvalóan. Ne gondold, hogy te vagy a bálkirály!
Elégedettséget érzek, amikor erre felkapja a fejét.

– Én a csapatkapitány vagyok. Ha úgy tetszik, akkor ez ugyanaz, mint a bálkirály.

– Csakhogy bunkó is vagy közben, és ez a kettő nagyon nem illik össze.

Széles vigyorral néz rám.

– Örülök, hogy erre a megállapodásra jutottunk, mert úgysem fogunk együtt dolgozni. Nem leszek a kutatásod kísérleti nyula.

– Remek! Mert nem is szeretném, hogy az legyen! – vágom rá hátrébb tolva a székemet. – Istenverte hokisok!

Becsapom magam mögött az ajtót. Akkor sem tudtam volna gyorsabban távozni innen, ha tűz ütött volna ki. Aiden lánghóly tekintetét látva azt kell mondjam, ez nem sokon múlt.

A hideg januári levegő sem képes lehűteni a bőrömet, miközben futva közeledek a pszichológia tanszék épülete felé. Félúton járok, amikor valaki magához ölel.

– Sampson – zihálom. Erre lazít a szorításán.

– Á, szóval emlékszel rám?

– Láttalak a szünet előtt – mondom, és ellököm magamtól. Tyler Sampson az egyetlen hokis, akit képes vagyok elviselni anélkül, hogy csalánkiütések keletkeznének rajtam. Együtt nőttünk fel, mert az apáink a legjobb barátok, és minden kimerítő családi eseményt együtt töltöttünk.

– Miért nézel olyan dühösen arra az épületre? – néz rám.

– Nem az épületre vagyok dühös. Hanem a benne lakozó ördögre.

Mély levegőt veszek, és ránézek.

– Nevetni fogsz.

Rám pillant, hogy folytassam.

– Tudod, van az a kutatási pályázat, amelyet be kell adnom a diplomamunkámmal együtt, hogy felvegyenek a kooperációs programba.

Bólint.

– Langston a hokit jelölte ki nekem sportágként.

Tyler ismeri viharos kapcsolatomat az apámmal, így várható volt, hogy meglepődik.

– És most bemész oda, hogy letépd a fejét? Biztos vagy benne?

– Kiállok magamért – szegem fel magabiztosan az államot.

– Summer, gondolkozz csak egy pillanatra! Ő adta neked a feladatot, és most odamész, és nemet mondasz neki? Annak a nőnek, aki visszautasította egy diák szakdolgozatát azért, mert véletlenül kétszer illesztett be egy hivatkozást? – Éles pillantást vet rám. – Azt hiszed, nem lesz gáz, hogy visszautasítasz valamit, amit megszabott?

Emlékszem rá, hogy keringett ez a történet, de nem ismerem a teljes igazságot. Langston szigorú, de nem az észszerűtlenségig az. Bár megfenyegetett, hogy másnak adja a lehetőséget. Összeszorul a gyomrom.

– Nem érzem magam valami jól.

Már közel vagyok ahhoz, hogy könnybe lábadjon a szemem, amikor Sampson átkarol.

– Minden rendben lesz, és csak néhány hónapról van szó. De ha tényleg képtelen vagy rá, legalább állj elő alternatív ajánlattal.

– Úgy érted, hogy válasszak például egy másik sportágat? Erre egyszer már nemet mondott.

– Próbáld meg még egyszer!

4 | AIDEN

A PLETYKA GYORSABBAN TERJED a hokisok házában, mint amennyi idő alatt megtennék egy kört a jégpályán. Kilner kiselőadása miatt pocsek volt a hangulatom tegnap, ezért a szobámban töltöttem a napot, elzárkózva kíváncsiskodó lakótársaimtól. Három végzőssel és két elsőssel együtt élve eleve kizárt dolog a titoktartás. A juniorok, Sebastian Hayes és Cole Carter a mi külön bejáratú pletykafészkeink.

De ma, amikor hazaérek az edzőteremből, Kian Ishida ott áll az ajtóban, csípőre tett kézzel, mint egy zsémbes anyuka. Húsz perc múlva kezdődik az angolirodalom-óráim, és nincs időm arra, hogy meghallgassam, miféle pletykákat hallott. Levegőnek nézve őt felkocogok az emeletre, hogy összeszedjem a cuccaimat. Amikor leérek, és a bejáratú ajtó felé tartok, megállít.

– Nincs valami, amit el akarsz mondani nekem, Aiden?

– Attól függ, hogy mit tudsz.

Erre összeszűkül a szeme.

– Tegnap egy ideig Kilner irodájában voltál. Láttam Summer Prestont is bemenni oda.

Ingerült leszek. Inkább nem is gondolnék rá, még akkor sem, ha van némi büntudatom, amiért olyan goromba voltam. Nem az ő hibája, hogy magamra vállaltam a felelősséget

a balhéért, de úgy tűnik, ő sem szívesen dolgozna velem. Az isten szerelmére, csak egy kísérleti alanyra van szüksége!

– Semmi okod az aggodalomra.

Erre még jobban összeszűkül a szeme.

– Csakhogy mi mindannyian benne voltunk a balhéban. Bármi is történjen, segítünk neked.

Nyilvánvaló, hogy Kian büntudatot érez, és nem fog leállni, amíg helyre nem hozza a hibát. Ha megtudja, hogy felbosszantottam a lányt, aki megmenthetne ebben a helyzetben, meglesz a véleménye rólam.

– Elkések az órámról.

Becsukom magam mögött az ajtót, még mielőtt esélye lenne vitatkozni.

Amikor beérek a Carver Hallba, a zsebembe dugom a telefonomat, és inkább az előadásra koncentrálok, mint arra, hogy milyen rosszul áll a szénám. Ez azonban nem tart sokáig, mert kapok egy e-mailt Kilner edzőtől, ami tízszeresére fokozza a stresszt. Az üzenet rövid, a telefonjáról küldte, és azt írja: „Gyere be hozzám!” Ennél rosszabb már nem is lehetne. Ezek után már az is kihívás, hogy megpróbáljak koncentrálni az órán, főleg amikor a telefonom többször is zümmög a zsebemben, jelezve, hogy újabb üzeneteim érkeztek.

Bunny Patrol

Eli Westbrook: Kilner nagyon dühös.

Sebastian Hayes: Hol helyezkedik el egy skálán Kian baromkodása és Cole akciója között, amikor autógumikat hasított fel?

Eli Westbrook: Az utóbbi. Én kihagyom a következő edzést. Fáj a gyomrom.

Sebastian Hayes: Ok. Megmondom Kilnernek, hogy fáj a hasad.

Dylan Donovan: Azt hittem, mindannyian tudjuk, hogy Kilner állandóan dühös.

Kian Ishida: Shhh. Esküdni mernék rá, hogy Kilner valahogy el tudja olvasni ezeket az üzeneteket. Edző, ha ezt olvasod, szeretlek!

Dylan Donovan: Honnan veszed, hogy dühös?

Eli Westbrook: Hallottam, hogy eltörte egy junior hokiütőjét.

Kian Ishida: És? Az enyéimből hatot tört el.

Eli Westbrook: A saját feje fölött.

Kian Ishida: Igen, teljesen ki van akadva.

Dylan Donovan: Mi történt?

Eli Westbrook: @Aiden, megmagyaráznád?

Kian Ishida: Kapitány? Mi történt?

Említettem már, hogy elcsesztem? Az edző fenyegetése, hogy felfüggeszt, nem ijesztett meg eléggé ahhoz, hogy elkezdjem azt az átkozott agykísérletet, így most mindenki életét tönkreteszi. Elküldöm az e-mail képernyőmentését a csoportos csevegésbe.

Aiden Crawford: Le fogja tépni a fejemet.

Dylan Donovan: Akarod, hogy ott legyünk és támogassunk?

Kian Ishida: Bassza meg! Az edző csak meglátja az arcom, és még dühösebb lesz. Sok szerencsét, haver!

Két órával később a pályán találom magam. Az edző épp lelép a jégről a gyerekekkel.

– Segítenél elpakolni, kérlek?

Az arcát látva az ember azt feltételezné, hogy ez csak a szokásos szigor a részéről, de a gyakorlott szem felfedezi rajta a düh jeleit. Tejesen kikelt magából. Kész leharapni a fejemet.

– Aiden, megígérted, hogy eljössz a meccsünkre. Hol voltál?

Matthew LaHue vékony hangja üti meg a fületem, miközben összegyűjtöm a pályáról a terelőkúpokat.

– Sajnálom, Matty, sok dolgom volt a suliban.

Ez a legkíméletesebb válasz, amit adhatok. Pocsékul érzem magam, amikor egy szomorú biccentéssel odébb sétál. A héten már másodszor követem az edzőt az irodájába.

– Ül le! – parancsol rám, a hangja durvább, mint általában. – Büszke vagy magadra, amiért csalódást okoztál a gyerekeknek?

– Nem, uram.

– Ők felnéznek rád, Aiden. Mit mond a csapatról az, ha a kapitány arra sem veszi a fáradságot, hogy megjelenjen a közös rendezvényeken?

– Edző, ha ez az egész annak a lánynak a projektjéről szól...

– Nem csak arról van szó. Figyeltelek mostanában, és úgy látom, nem egészségesek a viselkedésmintáid. A legjobb formádat hozod, de szerinted nem látom, mennyire kimerült vagy? Túlságosan megerőlteted magad, kölyök!

Először Eli papol nekem erről, most meg az edző. Azt hiszem, nem tudom elég jól palástolni.

– Tényleg számít ez, amíg jól játszom?

– Nem szólhat csak a hokiról az egész életed – fújja ki ingerülten a levegőt. – Gondolnod kell a jövőre is!

– A jövőre? Edző, maga mondta, hogy azért játszom olyan jól, mert csak a jelenre koncentrálok.

– Egyelőre, de ez nem mehet mindig így. Ha egyszer bekerülsz az NHL-be, elég egy rossz meccs, és máris véged. Nem szeretném, hogy kiégj.

Nevetek. Az kizárt dolog, hogy most kioktatást kapjak tőle a kiégésről. A statisztikáim nagyszerűek, és a csapat is jól teljesít, mert mindannyian extra erőfeszítéseket teszünk.

– Valóban azt gondolja, hogy ez történik? Én jól érzem magam.

– Biztos vagy benne? Nem teszel eleget a kötelezettségeidnek, és szem elől téveszted a játékosokat. Nem az a kapitány vagy most, akit én választottam az első évben.

A szavai húsavágóak, de nem fogom hagyni, hogy ezt lássa rajtam.

– Elboldogulok.

– Nekem nem arra van szükségem, hogy elboldogulj, hanem arra, hogy támogass. Huszonöt éve edzősködöm, Crawford. Látom a mintákat. Te vagy az egyik legjobb játékosom. Nem fogom hagyni, hogy ez történjen veled. Meg kell tanulnod megtalálni az egyensúlyt. A bulizás nem lehet a prioritásod, főleg nem a végzős évemben.

– Csak néhány buliban voltam. Most az egyszer elengedtem magam. Nem kellene ennek éppen azt szolgálnia, hogy megelőzzem az állítólagos kiégésemet?

– Ez nem jó megközelítés – rázza meg a fejét. – Találd meg az egyensúlyt, Aiden!

– Szóval azt akarja, hogy legyek kiegyensúlyozott az óráim, a hokizás, az edzősködés és egy kutatási projekt mellett? Ez nem mond ellent az intuíciónak?

– Talán igen. De csak akkor, ha rossz dolgoknak adsz helyet. Ne felejtjük el, hogy önként vállaltad ezt a büntetést. Szívem szerint meg se büntetnélek, de most már viselned kell a következményeket. Oldd meg ezt a helyzetet!

AZ UTOLSÓ ALKALOM, amikor virágot vettem egy lánynak... nos, még sohasem volt ilyen. Nem értek a botanikához, de a kialakult helyzet komoly kárelhárítást igényel. Az edző hajlik arra, hogy felfüggeszzen, úgyhogy nincs más választásom, mint megbirkózni a nehézségekkel.

A virágüzletben megdöbbenek a növények puszta menyniségét látva. Egy srác mellettem egy nagy koszorút tart,

amely egy kollégiumi szoba ajtaján is jól mutatna. A karácsony már egy hónapja elmúlt, de hát a lányok szeretik az ilyesmit, nem?

– Figyelj csak, épp bocsánatot akarok kérni valakitől. Szerinted azok a virágok jók lennének erre a célra?

Zavartan néz rám, az arca szomorú. Biztos nagyon elcsezett valamit. Válasz helyett csak megvonja a vállát, és odasétál a pénztárhoz. Nem akarom az időt vesztegetni a kínálat böngészésével, ezért kiválasztok egy ugyanolyan koszorút. Kian megint ok nélkül felrobbantja a csoportos csevegésünket, amikor a pénztáros szólít.

Bunny Patrol

Kian Ishida: Most láttam két lányt kijönni Dylan szobájából.

Eli Westbrook: Mocskos disznó.

Aiden Crawford: Ezt csináltad tegnap este? Úgy volt, hogy elmegyünk a konditerembe, D.

Sebastian Hayes: Legalább a kardióedzés is meglesz.

Eli Westbrook: Dupla kardió, persze.

Kian Ishida: Keddenként otthon vagyok. Örölnék neki, ha nem futnék össze senkivel a konyhába menet.

Dylan Donovan: Ne légy hálátlan, Ishida! Gondolom, egész évben nem látsz meztelen csajokat rajtuk kívül.

– Részvétem – mondja a pénztáros, mire felnézek a telefonból. – Kézpénz vagy kártya?

A koszorúval a kezemben jókedvűen behajtok az Iona Ház elé. Nem tartok a visszautasítástól, így minden egyes lépést könnyed magabiztossággal teszek meg. Szerencsére Kian tudta, hol lakik Summer, így nem kellett az edzőnél érdeklődnöm. Amikor bekopogok, tompa hangok hallatszanak az ajtó mögül.

– Az égre esküszöm, ha áthívtál valami seggfejet... – Summer elharapja a mondat végét, amikor megpillant engem. – Azt hiszem, a seggfej-részt eltaláltam – motyogja maga elé.

Elmosolyodok.

– Beszélhetnénk?

– Nem érek rá – forgatja a szemét. – Nincs időm rá, bármit is jelentsen ez.

A virágok felé mutat, majd becsapja az ajtót az orrom előtt.

Mi a franc?

Hitetlenkedve bámulom a barna ajtót. Újra bekopogok. Senki sem válaszol.

– Még azt sem engedted meg, hogy megmagyarázzam?

Egyre erőteljesebben kopogok. Csak akkor hagyom abba, amikor egy nagyon ingerült szőke lány kinyitja az ajtót.

– Pokoli másnaposság gyötör, nem tudnál csöndben maradni? – emeli el a kezét a halántékáról, és néz rám.

– *Aiden?*

– Szia, Cassie!

Cassidy Carter Cole ikertestvére, aki junior védő a csapatunkban. Cole velünk lakik, bár jobbára meghúzza magát az alagsorban, ahonnan csak néha jön fel közénk. Fogalmam sem volt róla, hogy a nővére az Iona Házban lakik, vagy hogy Summer Prestonnal barátkozik.

– Mit keresel itt? – kérdezi.

– Próbálok rávenni a lakótársadat, hogy bocsásson meg nekem.

Drámai zihálással Summer felé fordul.

– Ő az a srác, aki keresztbe tett a projektednek?

Nem hallom, mit mond Summer, de biztos vagyok benne, hogy elhangzik a szájából a „szemét” és a „seggfej” szó is.

– Cassie, bejöhetek?

– Nem tudom, Aiden. Nem éppen a legjobb benyomást tetted rá – suttozja.

– Tudom, és ezen szeretnék változtatni. Ami csak akkor történhet meg, ha beengedsz. Megtennéd, kérelek?

Ez a mosoly ma este egyszer már cserben hagyott, de azért teszek még egy próbát. Amikor Cassie szélesebbre nyitja az ajtót, úgy érzem, célt érhetek.

Summer a kanapén ül a laptopjával. A tekintete találkozik az enyémmel. Vet egy pillantást az elnézést kérő Cassie-re is. Ahelyett, hogy segítene enyhíteni a feszültséget, amitől vibrál közöttünk a levegő, Cassie sarkon fordul, és kiviharzik az ajtón.

– Lakótárs? – kérdezem.

Summer nem reagál. Rám sem néz. Az önbizalmam másodpercről másodpercre csökken.

– Legalább bocsánatot kérhetnék?

Csend.

– Kérek, Napsugár!

Olyan hirtelen kapja fel a fejét, hogy hátrálok egy lépést.
Hibáztam.

– Ne szólíts így!

Lángoló barna szemei valósággal felnyársalnak, és ez ijesztő. Leemeli a laptopját az öléből, és feláll néhány méterre tőlem.

– Tudom, hogy te vagy a kapitány, és azt hiszed, hogy az emberek meghajolnak előtted, ha kérsz valamit, de tőlem ezt nem fogod megkapni. Nem érdekel, hogy most rosszul érzed magad a bőrödben, vagy hogy úgy döntöttél, hogy mostantól fogva nem fogsz seggfejként viselkedni, és új életet kezdesz. Te meghoztál egy döntést, és én is ezt tettem.

Kinyitja a bejárati ajtót.

– Nyugodtan elmehetsz. Ne pazarold rám az idődet!

Elképedve figyelem őt. Perzselnek a szavak, amelyeket felem lövöldöz. Mintha egy magával ragadó előadást néznék.

Egy pillanatra magára vonja a figyelmemet a vékony, combjáig érő póló, amit visel, és épp elolvasnám rajta a feliratot, amikor csettint az ujjával, hogy rá figyeljek. Kiül az arcára a türelmetlenség. Nem mozdulok. Szükségem van rá, akkor is, ha így viselkedik velem.

– Bunkó voltam.

Felvonja a szemöldökét.

– Rendben van, seggfej voltam, és megérdemelsz egy bocsánatkérést. Sajnálom azt, ahogyan Kilner irodájában viselkedtem. Semmi bajom veled vagy a kutatásoddal.

Summer kővé dermedt arccal áll a nyitott ajtó mellett. Egy olyan mozdulattal, amiért talán még tökön is rúgna, odasétálok hozzá, és betolom az ajtót. A szemei követik a mozdulatot, de nem látom, hogy megemelné a lábát, így folytatom.

– Adsz nekem egy esélyt? – kérdezem. – Hadd bizonyítsam be neked, hogy nem vagyok az a seggfej, akinek hiszel!

A tekintete a kezemben tartott virágkoszorúra vándorol. Odanyújtom neki, de nem mozdul, hogy elvegye.

– Te egy gyászkoszorút hoztál nekem?

Egy mit? Újra lenézek a virágokra, és pislogok. Az ajtó megnyikordul, erre mindketten odafordulunk.

– Szükséged van egy kis magányra? – bámul az érkező lány tágra nyílt szemmel.

Hány lakótársa van? Summer felforrtan, majd ellök magát, hogy visszasétáljon a kanapéhoz.

– Nem!

A lakótársa rám szegezi a szemét.

– Láttalak már korábban. De hol?

– Nem tudom biztosan, de Aiden vagyok – nyújtom a kezem. A szemei kikerekednek, mielőtt megfogja a kezem.

– A francba! – derül fel az arca. – Téged mindenki ismer a kollégiumokban, kapitány.

– Remélem, jó okkal.

– Igen, azt mondanám.

Elmosolyodik, aztán Summer felé fordul, és súg neki valamit, amit nem hallok. Summer nem vesz róla tudomást.

– Nyugodtan elmehetsz.

Úgy utasít el, mintha egy idegesítő kiskölyök lennék. Újra megpróbálom.

– Egyetlen esélyt.

– Nem.

Mibe fog ez kerülni még? Sohasem kellett ilyen keményen megküzdennem egy lány figyelméért. Sőt, az esetek többségében próbálkoznom sem kell.

– Mit követtél el? – kérdezi a barátnője.

– Amara! – figyelmezteti Summer, én pedig figyelem őket, ahogy hangtalanul, csak a szájukat mozgatva kommunikálnak. Amara összeszorítja az ajkait, mielőtt rám szegezi a tekintetét, majd együttérző pillantással kinyitja az ajtót.

Amikor nem mozdulok, halvány mosolyra húzódik a szája.

– Nemet mondott, szépfiú.

– Amara, nem gondolod, hogy megérdemlek egy esélyt, hogy helyrehozzam a baklövésemet?

Az ujjá köré tekeri az egyik hajfonatát, tekintete megállapodik a kezemben lévő virágokon.

– Kinek a temetésén voltál?

– Micsoda? – nézek rá furcsállóan.

– Egy gyászkoszorút tartasz a kezekben. Mint amilyeneket a temetéseken szoktak – magyarázza.

Most, hogy alaposabban megnézem, rájövök, hol láttam már ilyen koszorút. Ez megmagyarázza a sok együttérző tekintetet, amit idefelé jövet kaptam. Megpróbálok magamhoz térni.

– Csak azt akarom kimutatni vele, hogy mennyire sajnálom.

Kuncog, az arckifejezése elgondolkodó.

– Szükséged is lesz rá, ha végzett veled.

A baljós fenyegetésre ki kellene sétálnom, de amikor becsukja az ajtót, érzem, hogy még jól jöhetnek ki ebből a történetből.

– Sok szerencsét hozzá. Én nem fogok belekeveredni ebbe – jelenti ki, és visszasétál a szobájába.

Hát, ennyit a tervemről. Summer felé fordulok, aki nagy zajjal püföli a laptopját. A temetői virágokkal a kezemben úgy közelítem meg, mintha egy oroszlán lenne. Lassan felpillant, majd nézi, ahogy elveszem előle a laptopját, és leteszem a dohányzóasztalra.

– Hadd segítsek neked!

– Nincs szükségem a segítségedre. Megkeresem a kosárlabdacsapatot és a kapitányukat.

Megteheti, ehhez kétség sem férhet. A kárelhárítási próbálkozásom kudarcot vallani látszik.

– Bármit megteszek, amit csak akarsz. Szeretnél a pálya szélén ülni? Vagy összehozzalak az egyik sráccal? Mit szólsz Elihoz? Őt minden lány szereti.

Közömbösen összefonja a karjait.

– Azt hiszed, a kutatásomban való részvételeddel egyenértékű az, ha a pálya szélén ülhetek, és randizhatok az egyik csapattársaddal?

Ártatlanul megvonom a vállam.

– Még sosem voltam Dalton hokimeccsen, és nem is tervezem, hogy elmegyek.

Meglepődve kapom fel a fejem, mert a Daltonon mindenki szereti a hokit. Különösen a csajok. A lelátóink felé a diákszövetségi lányok töltik meg.

– Nem vagy hokirajongó?

– Semmit sem tettél azért, hogy rajongjak érte.

– Valószínűleg azért, mert még nem láttál játszani... vagy póló nélkül.

A poénkodásom nem a kívánt hatást váltja ki belőle. Ehelyett még szúrósabb a tekintete.

– Rendben, van valami más esetleg, amit tehetek?

– Csak az idődet vesztegeted. Biztos vagyok benne, hogy meg tudod beszélni Kilnerrel.

– Ezt nem miatta teszem – mondom őszintén. Ez az egyensúly megteremtéséről szól, és arról, hogy kiálljak a csapatomért, függetlenül attól, hogy milyen ökörségeket művelnek. – Legalább elgondolkodnál rajta?

– Rendben. Majd elgondolkodom – emeli fel az állát.

Nem szeretnék okot adni neki arra, hogy visszavonja az ajánlatát, ezért elindulok az ajtó felé.

– Nem fogod megbánni.

– Még nem mondtam igent.

Erre elmosolyodom.

– Majd fogsz.